

[Glistrup]

herinde fra folketinget, tillade os at have de samme høje idealer, når vi skal til at forsvare landet. Det er grumme vigtigt, at de, der laver arbejdsstandsninger, bliver, som socialministeren sagde, sortlistede, sat uden for det solidariske samfunds opgaver, hvor vi nu gerne i fællesskab skal til at rette skuden op efter al den ødelæggelse, som er forvoldt gennem augustforlig, og hvad der nu ellers har været lavet ned igennem årene. Det er dér, dette forslag kommer ind.

Om det så har været 1.000 kr. eller 1 mill. kr. eller 10 mill. kr. eller 50 mill. kr., som er blevet udbetalt til de mennesker, der omfattes af dette forslag, i foregående år i medfør af § 37, det er i og for sig så inderlig, aldeles ligegyldigt. Derfor rører hr. Ib Christensen ved sit spørgsmål ved noget, der ikke har nogen som helst betydning i forhold til det foreliggende forslag. Det foreliggende forslag er et forsøg på at forene alle gode kræfter i det danske samfund med henblik på de opgaver, som vi nu skal i gang med.

Selvfølgelig slår dette forslag alene ikke til til at redde os væk fra afgrunden, men det er ét af de mange tiltag, der skal til, når Danmark skal reddes fra afgrunden. Alle bør være med i det vældig store livtag, der nu skal tages, for at vi kan vende et årligt underskud på en snes milliarder kroner i forhold til udlandet til, at vi får et overskud af mindst den samme størrelse, som skal til, når vi skal til at tilbagebetale den gæld, vi har pådraget os. Det er nødvendigt led for led at få fastslået, at de, der laver arbejdsstandsninger og huslejeboycot o. lign., er udenfor, og de bliver i hvert fald ikke betalt af andre menneskers surt indtjente midler, som via skattevæsenet går over til dem, der vil spille fandango med og undergrave og ødelægge det danske samfund.

Om vi har få eller mange værnemagere, skal ikke være afgørende for, at værnemagere anses for at være noget, som er strafværdigt og uønskværdigt og modvirkes af lovgivningsmagten, og de, der laver arbejdsstandsninger i dag, er at sammenligne med dem, der var værnemagere for 35-40 år siden. Det må vi bare gøre os klart.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Hr. Glistrup forsøger at bagatellisere, hvor mange der eventuelt deltager i disse kollekti-

ve strejker og får bistandshjælp. Jeg kan ikke tænke mig, at hr. Glistrups parti efter at have været over 7 år i folketinget vil fremsætte et lovforslag som det, vi er vidne til her, uden at have baggrund for at vide, hvor mange der egentlig søger bistandshjælp af dem, der deltager i kollektive strejker. Jeg er så gammelt medlem af socialudvalget, at jeg erindrings, at da vi for nogle år siden havde strejker, sømandsstrejker osv., var der siger og skriver 14, der søgte bistandshjælp.

Jeg tror ikke, vi skal blande os så forfærdelig meget i det, for det er jo en arbejdsmarkedssag. Jeg er absolut ikke tilhænger af, at der er strejker, men når det er lovlige strejker, må det være arbejdsmarkedets sag. Men jeg tror, vi skulle prøve på at undersøge, hvor mange der i det hele taget henvender sig, før vi begynder at lovgive om det.

Knud Lind (FP):

Lige et svar til fru Birthe Nielsen, som talte om, at sociallovgivningen skal være neutral. Det er lige netop det, den ikke er i dag med det cirkulære, vi har. I en strejke, hvor produktionen lider store tab, er det da fair, at den ene part via betaling over bilstandsloven kan fortsætte sin samfundsoedelæggende aktion, mens den anden part taber millioner af kroner, som arbejdsgiveren ikke kan hente på socialkontoret i henhold til samme cirkulære? Solidarisk betyder ens vilkår for alle.

Poulsgaard (FP):

Det var hr. Ib Christensen, der kaldte mig op. Han efterlyste nogle eksempler. Jeg tror, det var for 2 år siden – jeg kan ikke helt præcist huske det, men det var i 1977 eller i 1978 – jeg stillede et spørgsmål til socialministeren og socialministeren. Dengang var der hundrede lærerægtepar i Ålborg, som søgte en ung pige, da skolen begyndte, til at passe deres børn. Samtidig var der over hundrede unge piger, der gik på bilstandskontoret i Ålborg. Der var et misforhold dér. Disse lærerægtepar kunne ikke få deres børn passet. Jeg spurgte selvfølgelig ministeren, hvad man ville gøre ved den situation, og fik det svar – jeg har det ikke ordret, men essensen i svaret – at det var da helt i orden, at disse unge piger gik på bilstandskontoret, for disse lærere ville underbetale de stakkels piger.